

[Camre.]

ikke ringe antal mennesker, som på grund af stofmisbrug, adfærdsvanskeligheder og forskellige andre psykiske skader ville være berettiget til hjælp på behandlingsinstitutioner, herunder hospitaler, børne- og ungdomsinstitutioner og revalideringscentre.

De pågældende har ikke ønsket at modtage en sådan hjælp, men har søgt et alternativt miljø, hvis muligheder for at forbedre deres situation er usikker.

Efter min opfattelse er de sundhedsmæssige, sociale og almenmenneskelige forhold i Christiania højest tilfredsstillende, og samfundet burde gennemføre en omfattende — og utvivlsomt bekostelig — resocialisering og revalidering af de pågældende unge, idet det ellers må betragtes som tvivlsomt, om ret mange af dem kan komme til at leve en tilfredsstillende tilværelse og fungere i det almindelige samfund.

I betragtning af, at en institutionsplads under børne- og ungdomsforsorgen koster 50.000 til 100.000 kr. om året, synes samfundets omkostninger ved Christiania kun at svare til nogle få institutionspladser, medens Christiania reelt rummer flere hundrede behandlingsberettigede. Det er derfor en nærliggende antagelse, at Christiania er en uhyre billig — og altså utilstrækkelig — foranstaltning for denne gruppe af psykisk og socialt ramte mennesker. Det vil imidlertid til en nøjagtig bedømmelse heraf være af betydning at få socialministerens skøn over alle omkostninger ved de to alternativer: Christiania henholdsvis sædvanlig behandling.

Socialminister *Eva Gredals* svar (10. august 1973):

I anledning af hr. Camres spørgsmål må jeg indledningsvis stærkt understrege, at det er uhyre vanskeligt at nå frem til en blot nogenlunde sikker bedømmelse af, hvad samfundets udgifter ville være, hvis beboerne i Christiania skulle behandles på institutioner, ambulant og på anden måde.

For det første er det usikkert, hvor mange af de 600-800 beboere der har behov for behandling. Det er således givet, at et ikke ubetydeligt antal er i stand til at fungere på tilfredsstillende vis og derfor intet behov har for bistand. Et andet antal har måske nok haft et behov, men har ikke været moti-

veret for i samarbejde med de sociale myndigheder at søge en løsning på deres problemer; gennem den bistand, de pågældende har modtaget og modtager fra de øvrige beboere, er de kommet så vidt, at der er tale om en betydelig forbedring af deres situation. Tilbage er et antal beboere, som ganske givet ville have været berettiget til samfundets bistand, og som kunne have draget nytte heraf.

For det andet er det for sidstnævnte gruppes vedkommende et spørgsmål, hvilken form for bistand denne gruppe ville have fået. Nogle få, nemlig børn og unge, kunne tænkes inddraget under børne- og ungdomsforsorg, hvis betingelserne herfor i øvrigt var opfyldt, med deraf følgende anbringelse f. eks. i børne- og ungdomshjem eller i privat familiepleje. Andre kunne tænkes at få økonomisk eller anden hjælp gennem forsorgsloven. Andre igen kunne tænkes at få hjælp på hospitaler, gennem revalideringen eller gennem mødrehjælpen, således som hr. Camre er inde på i begrundelsen for spørgsmålet.

For at få en klaring på disse og andre spørgsmål med henblik på en vurdering af samfundets omkostninger, hvis beboerne skulle behandles på anden måde, måtte man foretage en undersøgelse af hver enkelt beboers forhold; dette ville være særdeles tidkrævende og bekosteligt og i øvrigt formentlig være af begrænset værdi, fordi der løbende sker en vis udskiftning af beboerne på Christiania, således at der kommer nye beboere med andre problemer.

Går man imidlertid ud fra, at blot f. eks. 25 pct. af beboerne skulle behandles på institutioner, ambulant eller på anden måde, er der for mig ingen tvivl om, at samfundets omkostninger ville løbe op i millionbeløb.

Der er næppe tvivl om, at den bedste form for bistand til en del af beboerne på Christiania efter en objektiv betragtning ville kunne ydes gennem de institutioner, der af samfundet er stillet til rådighed for borgere med problemer. Men for alle med behov for hjælp og specielt for beboerne på Christiania gælder, at ethvert tilbud om bistand må hvile på grundideen om frivillighed og motivation hos den enkelte. For at opnå kontakt med de beboere, der vitterlig har et behov, men altså for tiden ikke kan eller vil benytte samfundets tilbud, er der